

bliver deres Sag, hvorledes de ville klare det. Ja, hvis det var en Sag, som ikke kostede Landet mange Penge, hvis det var en Sag, som kunde ordnes, uden at man bandt Statskassens Indtægter for en længere Aarrække, ja, saa var det en Sag, Højre alene kunde afgøre med deres Vælgere. Men det er ikke en Sag, som blot angaar Højre og Højres Vælgere, det er en Sag, som angaar hele det danske Folk, og det kan ikke være det danske Folk ligegyldigt, om der bliver vedtaget en Forsvarsordning, som koster en Mængde Penge, koster mere, end Landet vel kan bære i Øjeblikket, og som efter de sagkyndiges samstemmende Udtalelser er af den Beskaffenhed, at den er aldeles værdiløs. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) sagde dette i Gaar saa tydeligt, som det overhovedet kan siges. Han betegnede endogsaa adskilligt i Forslaget som rent ud sindssvagt. Højre skal stemme for det her, de have ikke nogen som helst Garanti for, at Forslaget kommer tilbage igen til Folketinget, og at det ikke bliver vedtaget oppe i Landstinget med de Bestemmelser, der ere rent sindssvage, og for at vort Forsvarsvæsen ikke faar en Form, der endogsaa bliver en Fare for vort Land. Det har det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, der jo er sagkyndig paa dette Omraade, tydeligt og klart sagt. Folketinget i Gaar.

Højre gaar med, sagde det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov) i Gaar, idet vi haabe paa senere at kunne faa mere, og efter at vi nu have sluttet dette Forlig, skulle alle vi, som have været med til at afslutte det, danne en fast Sammenlutning og bekæmpe de andre, som have været med til at stemme imod Forliget. Her have vi det egentlige Kærnepunkt i Forliget. Det egentlige Kærnepunkt er ikke dette, at vi faa en ny Forsvarsordning, der kan betyde et Værn for vort Land — det gør den ikke —, men Kærnepunktet i Forliget er den konservative Sammenlutning. Det er en Sammenlutning af Højre, de Moderate og Resten af Reformpartiet. Nu er det nok muligt, at der er adskillige indenfor „de 27“s Gruppe, som ville krympe sig ved at tro paa, at det skulde blive Resultatet, men de have det ærede Medlem fra Frederiksværks Ord

for, at det netop er Hensigten fra den Side, han tilhører, og de ville ogsaa uløseligt blive lænkedé til hinanden. Selyopholdelsesdriften vil tvinge de Forligsgrupper, her ere til Stede, til ogsaa i Fremtiden at holde sammen, og saa bliver det Højre, som har det letteste Spil, og de ville kunne tvinge Venstre til at gaa med til det, Højre vil, nemlig at gøre København til Basis for vort Forsvar, gøre København til en stærk Fæstning ikke alene mod Søsiden, men ogsaa mod Landsiden.

Jeg sagde, at vi Socialdemokrater have Grund til at bebrejde Venstre det Standpunkt, de nu staa paa. Det var ikke Venstres gamle Standpunkt, det er ikke Venstres gamle Opfattelse af de militære Spørgsmaal, som ligger til Grund for disse Love. Jeg tilhører selv en gammel Venstrebonde-slægt, og jeg har hele Tiden med Beklagelse, fordi jeg selv har tilhørt Venstre og er opvokset i Venstrekredse, set, at Venstre er kommet i Forfald, saaledes som det er. Venstre havde de bedste Betingelser for i en lang Aarrække at kunne føre Udviklingen frem her i Landet. Da Venstre kom til Magten i 1901, var Højre et slagent Parti, netop paa de militære Spørgsmaal. Der havde gjort sig to Strømninger gældende, baade i og udenfor denne Sal; den ene Strømnings Mænd var dem, der stadig krævede mere Militærvæsen, forøgede Militæruddgifter, den anden Strømnings Mænd var dem, der krævede Nedgang i de militære Udgifter, at vi skulde gaa en modsat Vej af den, Højre vilde. Venstre sejrede helt og fuldt ved vor Hjælp. Vi havde Grund til at tro, at Venstre efter 1901 virkelig vilde have ført en demokratisk Politik og gennemført økonomiske og politiske Reformers af en saadan Art, at Landet kunde gaa en virkelig god Udvikling i Møde. Men hvad blev Resultatet af Venstres Politik? Det blev det, at de sidste Rester af det store Reformparti nu skal til at knytte en uløselig Forbindelse med det gamle Højre. Jeg beklager det, fordi ethvert Parti har sin historiske Opgave, og Venstres var den at forberede det gennemgribende sociale Reformarbejde, som skal gennemføres, naar Socialdemokratiet en Gang kommer til Magten. Men det har Venstre forsømt. Derfor gaar det nu ind i den konservative